

ISPRAVNOST POSTOJANJE HRVATSKE

PRAVOSLAVNE CRKVE U REPUBLICI

HRVATSKOJ

Nakon Crkvenog raskola 1054. godine za vrijeme Mihaila Cerularia, Istočne crkve su se organizirale kao nacionalne državne crkve. Za njih je ostalo na snazi načelo investiture, prema kojoj državni vladar ili velikaš potvrđuje, počesto i imenuje patrijarhe i vladike... Naprotiv, Zapadna ili Katolička crkva ostaje i nadalje opća internacionalna crkva, u kojoj papa Grgur VII. ukida za sva vremena načelo investiture. To je bilo davne 1074. za vladavine hrvatskog bana i kralja Zvonimira. Dakle, Hrvatska pripada oduvijek i zauvijek Katoličkoj crkvi, sa svima međunarodnim obilježjima.

Srpska pravoslavna crkva je nacionalno-državna crkva Srbije

Od vremena Rastka Nemanjića, samozvanog Svetog Save – 13. stoljeće, Srpska pravoslavna crkva postaje autokefalna državno-politička crkva Srbije. Ona je državni suvladar, a od srpskog poraza na Kosovu 1389. godine, odnosno nakon obnove Pečke patrijaršije, 1560. nadalje, Srpska pravoslavna crkva je politički, nacionalni i vjerski vladar Srpskoga naroda.

Srpska pravoslavna crkva je prvi idejni pokretač Velike Srbije. Pečki patrijarh Makarije je već 1565. proglasio Veliko srpsko pravoslavno carstvo s granicama Jadranom do Trsta, nadalje od Trsta do Budima s produzetkom na Temišvar i preko Videma na srpski Solun, sa zadržanim pravom na Carigrad.

U ovome Uvodu ustvrdimo istinu, da i sada u autokefalnoj Srpsko pravoslavnoj crkvi vrijedi načelo investiture, što znači, da patrijarha SPC-a potvrđuje, Milošević ili njemu slični nasljednici Šešeljevac Tomislav Nikolić ili Koštunica.

Iz napisane istine proizlazi, da preko nacionalno političke Srpske pravoslavne crkve, državnog suvladara Srbije – srpski vladar, ma kako se on zvao vlada u Hrvatskoj. To je temeljni razlog, koji upućuje Republiku Hrvatsku, da stvori Hrvatsku pravoslavnu

crkvu, nezavisnu od SPC-a sa sjedištem u Beogradu. Hrvatska ne će biti tako dugo ni politički samostalna niti drzavno nezavisna od Srbije, dok u Zagrebu stoluje proizvedena beogradska vlast suvladara Srbije – patrijarha Srbske pravoslavne crkve i vladara Srbije.

Dakle, ako Hrvatska kao suverena drzava ima političke pameti i volje i ako računa na samo jednu trodjelnu hrvatsku vlast i trajni mir u drzavi, onda bi kao jedan od prvih zadataka trebao biti osnivanje Hrvatske pravoslavne crkve ili Pravoslavne crkve u Hrvatskoj, koja bi kao ekumenska institucija povezala sve nacionalne pravoslavne crkve u Hrvatskoj..

**Prekrštavanje pravoslavaca za vrijeme NDH nije bila prisila
Prijelaza s pravoslavlja na katoličanstvo je bilo, što nije ni za hvalu niti za kritiku jer je čitava povijest ljudskog roda obilježena prijelazima iz vjere u vjeru. Svjedoci smo te pojave i u novije vrijeme, kako u svijetu tako i u Hrvatskoj. Nedavno je objavljeno, da u Hrvatskoj djeluju 42 vjerske sljedbe i k tome još nekoliko sekta.**

Polazeći od ove istine, postavlja se temeljno pitanje, zašto nijedna vjerska sljedba u Hrvatskoj ne problematizira vjerske prijelaze, nego to čini samo Srpska pravoslavna crkva.

Još i danas nam rudimentirani jugokomunisti i srbokomunisti pune uši lazima o prisilnom prekrštavanju pravoslavaca u katolike za vrijeme NDH. Naime, već sami izrazi su pogrješni jer ako je netko već kršten, nema razloga za još jedno krštenje, odnosno prekrštavanje. Moglo je biti prijelaza iz jedne vjere u drugu, ali to nije bilo prekrštavanje i nije bilo regulirano ni Zakonom NDH niti bilo kojim kodeksom Katoličke crkve u Hrvata.

Umjesto, da u ovo uvjeravam svojim riječima neke praznoglave i praznodušne političare u Republici Hrvatskoj, donosim u daljnjemu doslovan prijepis iz zaključnog govora poglavnika dr. Ante Pavelića, onaj dio, koji se odnosi na pitanje vjera, izgovorenog na prvom Hrvatskom drzavnom saboru, 28. veljače 1942. godine:

„Visoki Hrvatski drzavni sabore! Jedna stvar, koja je toliko puta u hrvatskom narodu i hrvatskoj domovini imala svoje reperkusije, dobre, pa i zle, jest pitanje Pravoslavne

crkve. Ne vjere, jer vjera je kršćanska, već crkve, crkva je pravoslavna – srpska...

Gospodo! U Pravoslavlje nitko ne dira... Nije istina, da hrvatska drzava nastoji, da pravoslavne prevede u katolišku vjeru. To nije politika. To je pušteno svakome na volju. Ja sam osobno napisao okružnicu i zamolio da se dostavi nadležnim oblastima, da oblasti vode evidenciju o prijelazu ne samo na katoličku, već na muslimansku i evangelističku vjeru i da izdaju dozvole samo onda, ako se osvjedoče, da je to pošten čovjek i ako to radi iz uvjerenja. U toj sam okružnici izričito naveo, da se ima svim sredstvima spriječiti, da bi tkogod u tom pogledu bilo kakovo nasilje, duhovno ili fizičko vršio. Ja dopuštam da se je usprkos tome dogodilo kakvo nasilje, ali ako se i dogodilo, to nije napravila drzava, to nije napravljeno s voljom i pristankom drzave, nego je to napravio jedan čovjek, koji je poradio izvan svoga prava, ili pak, ako je to radio u svome djelokrugu rada, onda je taj djelokrug prekoračio.

Gospodo! U Pravoslavlje ne dira nitko, ali u Hrvatskoj ne može biti Srpske pravoslavne crkve. Zašto? Zato, jer su svugdje na svijetu pravoslavne crkve nacionalne crkve. Srpska pravoslavna crkva je sastavni dio srpske drzave, Srbije... U hrvatskoj drzavi može biti nacionalna crkvena organizacija, koja ne ovisi o nijednoj drzavnoj vlasti, jer ima i takvih organizacija. Ali ako crkvena organizacija nije internacionalna, ako je partikularna, onda može biti samo hrvatska, onda može biti samo takova organizacija crkvena, koja u svome duhovnom zivotu vrši i uziva podpunu duhovnu slobodu, slobodu savjesti, ali u svim drugim stvarima mora biti pod nadzorom hrvatske drzave i njenih oblasti.

U nikakvu ruku ne ćemo dopustiti, da bilo koja crkva postane jednim političkim sredstvom, sredstvom, napose uperenim protiv obstanka hrvatskog naroda i hrvatske drzave. Zato će pametni ljudi, ljudi kojima je do narodnih probitaka, a kojima je i do vjerskih probitaka, znati se snaći, znati skupiti glave i proučiti, promisliti i to pitanje na zadovoljstvo Pravoslavlja, na zadovoljstvo naroda, i na probitak hrvatske drzave riješiti..."

Saznavši za Poglavnikovu odluku, nadbiskup Stepinac je kratko prokomentirao: „Ako je namjera iskrena i ako se provede uz punu suglasnost predstavnika Pravoslavne crkve u Hrvatskoj, bit će to korisno i za hrvatske građane pravoslavne vjere i za hrvatsku drzavu. Poglavnik je ipak izvršio svoje obećanje.“

Naime, kad je zagrebački nadbiskup prigodom jednog od njihovih rijetkih susreta zatražio od Poglavnika da se umjesto dobrovoljnih prijelaza, razmisli o mogućnosti osnivanja Hrvatske pravoslavne crkve, on mu je odgovorio: „Dajte mi samo godinu dana mira i ja ću to pitanje riješiti...“

Nisam odvjetnik ni Poglavnikov niti od Nezavisne Drzave Hrvatske, ali sam zivi svjedok zbivanja u to vrijeme pa mogu s puninom istine reći, da je NDH bila ratna drzava i u njoj su vladali ratni zakoni ili bezzakonje provodjeno od neodgovornih pojedinaca, ali je NDH u svima svojim zločinačkim i drugim ponašanjem bila (ako se tako može reći?!) neuporedivo podnošljivija od brojnih drzava, koje su silom ili dragovoljno pristupile Sili osovine Berlin – Rim. NDH i Finska su po situaciji, u kojoj su se našle bile međusobno vrlo slične. Finska je prošla bolje jer nije imala velikosrbsku fašisto-četničku i srbokomunističku bandu na svome prostoru, koje su svaka na svoj način rušile hrvatsku drzavu i stvarale velikosrbsku Jugoslaviju, obnovljenu tamnicu i stratišta za Hrvate.

U toj srbokomunističkoj Jugoslaviji najveću zrtvu rata pretrpjeli su Hrvati, ali nemaju komemorativnog kulta u Hrvatskoj, nego u Bleiburgu. Prema tomu, Bleiburg je dvostruka sramota srbokomunizma i hrvatskog jugokomunizma 1. U Bleiburškoj tragediji poubijano je nekoliko stotina tisuća Hrvata, što obuhvaća i masovno ubijanje u četverorednim marševima smrti kroz Hrvatsku i to po završetku rata. 2. Sramota je za hrvatsku drzavu, obsjednutu srbokomunizmom i jugokomunizmom, što ne dozvoli izgradnju jednog velikog komemorativnog svetišta u Hrvatskoj, gdje bi došli potomci poubijanih Hrvata, da im odaju posmrtnu počast.

Govori se, da će ove godine nazočiti u Bleiburgu Stjepan Mesić jer je doznao da se srbokomunist Simo Dubajić hvali, kako je poubijao 30.000 (tridesettisuća) Hrvata i da mu je zao što nije poubijao još više. To će inspirirati Stjepana Mesića, da kaze Simi Dubajiću, da je veći gad, nego svi ustaše pojedinačno u Jasenovcu.

Basel/Slunj, 21. travnja 2008

□□ Mr.sci. Dragan Hazler